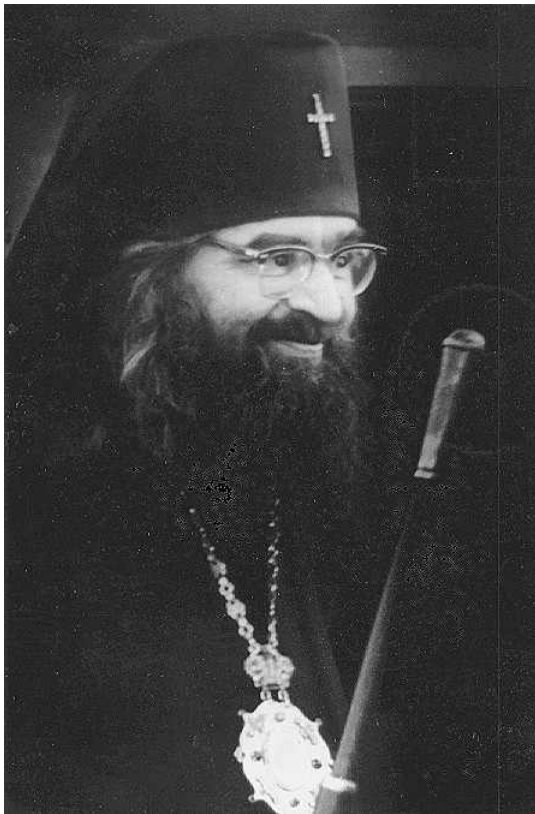

Ο σεβασμός προς την Παναγία κατά την επίγεια ζωή της

/ [Πεμπτούσία](#)

Από τους αποστολικούς χρόνους και μέχρι τις μέρες μας όλοι όσοι πραγματικά αγαπούν το Χριστό αποδίδουν τιμή σε Αυτήν που τον γέννησε, τον μεγάλωσε και τον προστάτεψε κατά τη διάρκεια των παιδικών του χρόνων. Εάν ο Θεός-Πατέρας διάλεξε Αυτήν, ο Θεός-Άγιο Πνεύμα κατήλθε σε Αυτή και ο Θεός-Υιός ενοίκησε σ' Αυτή, εάν υποτάχθηκε σε Αυτή κατά τη διάρκεια των παιδικών του χρόνων, εάν ανησύχησε γι' Αυτήν όταν ήταν κρεμάμενος στο Σταυρό, τότε δε θα έπρεπε όλοι όσοι ομολογούν την Αγία Τριάδα, να την τιμούν;

Ακόμα και στις ημέρες της επίγειας ζωής της οι φίλοι του Χριστού, οι Απόστολοι, έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον και αφοσίωση προς τη Μητέρα του Κυρίου, ιδιαίτερα, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, ο οποίος, εκπληρώνοντας το θέλημα του Θεού και Υιού της, την πήρε στο κατάλυμά του, φρόντιζε γι' Αυτή σαν να ήταν μητέρα του, από τη στιγμή που ο Κύριος του απηύθυνε από το Σταυρό τις λέξεις «Ιδού η

μήτηρ σου».

Ο ευαγγελιστής Λουκάς ζωγράφησε έναν αρκετά μεγάλο αριθμό εικόνων της, ορισμένες μαζί με το προαιώνιο Βρέφος, άλλες δίχως Αυτό. Όταν τις πήγε και τις έδειξε στην Υπεραγία Παρθένο. Αυτή τις ενέκρινε και είπε «Είθε η Χάρις του Υιού μου να είναι μαζί τους» και επανέλαβε τον ύμνο που είχε ψάλλει στην οικία της Ελισάβετ· « Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριο και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου.»

Παρ' όλα αυτά, κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής της η Παρθένος Μαρία απέφευγε τη δόξα που της ανήκε ως Μητέρας του Κυρίου. Προτιμούσε να ζει στην ησυχία και προετοίμαζε τον εαυτό της για την αναχώρηση προς την αιώνια ζωή. Μέχρι την τελευταία ημέρα της επίγειας ζωής της φρόντιζε να φανεί άξια της Βασιλείας του Υιού της. Πριν το θάνατο προσευχήθηκε ώστε, αν Αυτός ήθελε, να γλυτώσει τη ψυχή της από τα μοχθηρά πνεύματα που συναντούν τις ανθρώπινες ψυχές στο δρόμο προς τον ουρανό και προσπαθούν να τις πάρουν μαζί τους στον Άδη. Ο Κύριος εισάκουσε την προσευχή της Μητέρας του και την ώρα του θανάτου της κατήλθε ο ίδιος από τον Ουρανό με πλήθος αγγέλων να παραλάβει τη ψυχή της.

Από τη στιγμή που η Θεοτόκος είχε επίσης προσευχηθεί να μπορέσει να αποχαιρετίσει τους Αποστόλους, ο Κύριος σύναξε στην Κοίμησή της όλους τους Αποστόλους, εκτός από το Θωμά. Ήρθαν με μία αόρατη δύναμη εκείνη την ημέρα στην Ιερουσαλήμ, από τα πέρατα του κατοικημένου κόσμου όπου κήρυτταν και ήταν παρόντες στην ευλογημένη της μετάσταση στην αιώνια ζωή.

Οι Απόστολοι επιδόθηκαν στην ταφή του πάναγνου σώματος της με ιερούς ύμνους. Την τρίτη ημέρα άνοιξαν τον τάφο για να αποδώσουν τιμές στα λείψανα της Μητέρας του Θεού μαζί με τον Απόστολο Θωμά ο οποίος είχε πια καταφθάσει στην Ιερουσαλήμ. Όμως δε βρήκαν το σώμα στο τάφο και με απορία επέστρεψαν στο κατάλυμά τους. Τότε, κατά τη διάρκεια του γεύματος η Μητέρα του Θεού εμφανίσθηκε μπροστά τους, χωρίς να πατά το έδαφος, αστράπτοντας με ουράνιο φως. Τους είπε ότι ο Υιός της είχε δοξάσει και το σώμα της. Αφού μετέστη, στεκόταν ενώπιον του θρόνου Του. Την ίδια στιγμή, τους υποσχέθηκε να είναι πάντα μαζί τους.

Οι Απόστολοι χαιρέτησαν τη Μητέρα του Θεού με μεγάλη χαρά και άρχισαν να την τιμούν όχι μόνο ως Μητέρα του αγαπημένου τους Διδασκάλου και Κυρίου, αλλά και ως την ουράνια βοηθό, ως προστασία των Χριστιανών και μεσιτεία όλου του ανθρώπινου γένους ενώπιον του Δίκαιου Κριτή. Παντού όπου το Ευαγγέλιο του Χριστού κηρύχθηκε, η Υπεραγία Μητέρα Του άρχισε και Αυτή να δοξολογείται.

πηγή: Αγ. Ιωάννης Μαξίμοβιτς, «Η τιμή της Θεοτόκου στην Ορθόδοξη Εκκλησία», εκδ. Μυριόβιβλος, σ. 25-27